

Vinařická Horka 2006

aneb

...a jsme zase na vrcholu...

Vinařická Horka 2006

10. - 11.11.

Noční výstup na Vinařickou Horku je každoroční, už snad tradiční akce, kterou pořádají naši kladenští přátelé. Vinařická Horka je prý bývalá sopka. A kdysi dávno, před několika málo lety, si několik společensky unavených lidí, kteří zrovna neměli kde střízlivět, řeklo, že víceméně z nudy vylezou v noci na onen nevysoký vrcholek. Další rok si na to vzpomněli a zopakovali to a tradice je tak na světě. Když myslím na to, jak celá vlastně vznikla, napadá mě, jestli neexistuje nějaká paralela s praotcem Čechem....

Celá akce, které jsem se já (Viktor) ještě neúčastnil, se již tradičně koná pěšky. Letos se ale Dig rozhodl, že udělá 1. cyklistickou odnož, jejíž přímými účastníky budeme my.

To „my“ byli nakonec jenom tři člověci. Dig, Hanka a moje maličkost. Původně měla jet i Jana s Tatrankou, ale obě divčiny to krátce před odjezdem z různých příčin odpískaly.

Aby se ale neřeklo, tak k pěší, Kladenské, části se kromě našeho průvodce a jednoho pana domácího Standy přidal i velký Honza s přítelkyní Evou. Ti nás společně s ostatními měli čekat na vrcholu kopce. No, vlastně ne. Původní Digova myšlenka byla, že tam my cyklisti přijedeme jako první a ostatní tam vítězoslavně přivítáme pomocí našich světel a pochodní, které jsem na poslední chvíli sehnal u nás na Chodově v Baumaxu...

Pátek 10.11. večer

Odjezd z Vnohrad byl stanoven na 20:00. To se docela podařilo, protože jsme neměli žádné rušivé elementy. Cestu na Masarykovo nádraží není třeba popisovat, tu všichni znají.

Na nádraží jsem šel s Hankou koupit lístky. V pokladně nás překvapili. Ani ne tak obsluhou, jako spíš cenou lístku. To bylo snad na reklamaci. Nebo dokonce na stížnost! Tak nehorázně zlodějské ceny. Tak nehorázně NÍZKÉ zlodějské ceny. Cena za 3 lidi do Kralup jenom 50,- Kč, to jsme nečekali. České dráhy se skutečně asi okrádají ☹. Vkt.

Měli jsme sice průkazky na pražskou dopravu ale stejně cena 50,- CZK za 3 osoby až do Kralup byla k neuvěření !!! Hnk.

Vlak už stál na peroně, takže jsme se nalodili, tedy správně navlakyli. Nebo navlakili? Nebo navlakli, navlekli? No to je jedno, prostě jsme nastoupili. Při našem lichém počtu jsem samozřejmě musel být sám, ale nijak mně to nevadilo. Alespoň jsem zmátnul Hanku tím, že jsem si sám zaplatil dovozné za kolo, zatímco ona to asi chtěla zaplatit sama abych jí později dal všechno najednou. No nic. Vkt.

Pan průvodčí byl ale poctivý člověk a Viktorův čin s placením nám přiznal. Takže jsem cálovala kolečka jen dvě ☺ Hnk.

Cesta do Kralup nad Vltavou proběhla bez potíží a tak jsme mohli vystoupit. Z nádraží jsme se dostali hezky proti předpisům přechodem kolejí. Hanka našla takový zakuklený východ a byli jsme venku. Vkt.

To nebylo nic těžkého. Jen jsem se pozorně dívala kam mizí část lidí z perónu a šla to omrknout. Díky tomu jsme utekli schodům z nádražní haly.

Hnk.

Budovu nádraží a hlavně jeho okolí jsme s Hankou poznávali. Dig ne. Tady jsme projížděli na otevírání cest. A teď tady pijeme Digův grog.

Od nádraží jsme jeli směrem na Velvary. Projeli jsme ulicí, kde byla minule úplná tma, protože nesvítily lampy. Teď tam sice lampy svítily, ale zato tam zase byla bouračka a policie, která zablokovala silnici v obou směrech, takže jsme i my museli jet kousek po chodníku. A na něm jsme se zase museli prodírat davy čumilů.

Zbytek Kralup už nebyl ničím zvláštní, takže jsme je s klidným srdcem opustili a ponořili se do tmy hlavní silnice. Nejeli jsme po ní ale tentokrát dlouho, protože jsme za tratí odbočili na okresku někam do neznáma. Tedy pro mě.

Vkt.

Ne však pro mě. Dostala jsem od Diga příkaz abych se ujala navigace a dovedla nás na Kladno. Což o to, o pro mě skutečně nebyl žádný problém. Cestu znám z paměti díky používání této trasy při rodinných výletech na letní sídlo do Nového Vestce. Jen jsem již od začátku upozorňovala, že cestu z Brandýska na Pchery jen tuším a v Pchérách odbočku na Vinařickou Horku vůbec netuším! I když jsem se účastnila již 3. ročníků výstupů na VH nikdy jsem pořádně nezachytila (díky klikatě a pokaždé jiné cestě organizátorů) kde se vlastně v Pchérách musí zabočit. ☹

Hnk.

Jelo se docela příjemně, byla tma a nejezdila auta, my jsme si v klidu svítili svými reflektory a užívali si. Trať jsme překonali ještě jednou, tentokrát šikmo. Dávali jsme pozor, protože s přejezdem nekolmých kolejí máme špatné zkušenosti.

Objevili jsme se v nevelké vesnici s názvem Olovnice. Dig a za nim já jsme jeli do kopce zatáčkou, zatímco Hanka si to zkrátila rovnou cestou přímo, asi se chtěla dostat do vedení, což se jí ovšem těsně nepovedlo.

Vkt.

O vedení mi vůbec nešlo. Vždycky jsem chtěla tuhle mini silničku s šilným stoupáním zkusit a díky zákazu vjezdu všech motorových vozidel to nikdy nešlo. Tak aspoň teď jsem si svůj sen splnila. Procento stoupání bylo opravdu strašné!

Hnk.

Těsně za Olovnicí jsme zastavili. Dig upravoval Hance přední světlo, dával pryč připevňovací žvýkačky z předchozí výpravy a Hanka dostala SMS od Standy. Odpovídal jsem mu ale já, protože Hance se nějak rozštelovalo nastavení mobilu.

Vkt.

To bylo tak. Chtěla jsem Standovi rychle odpovědět a ze zbrklosti jsem potvrdila změnu nastavení čísla střediska zpráv. Pak mi už žádná SMSka nechtěla odejít. Jaké bylo ale správné číslo střediska se nedalo nijak zjistit. Dig jezdí bez mobilu a Viktor má Eurotel. Dig vlastně taky ☹. Nakonec jsem se rozštelovaný mobil seřídila až druhý den podle Standy.

Hnk.

No a Hanka nám mezitím barvitě líčila příhodu se sestrou, kde se kdysi v nedaleké zatáčce málem vybouraly v autě. No a my jsme tam samozřejmě hned jeli.

Vkt.

Ta příhoda nebyla ani tak hroživá jak jsem jí vyprávěla. Mně ale v paměti zůstala díky tomu, že to byl snad jediný okamžik v mém životě kdy jsem se při představě čelní srážky se stromem stihla před očima projet svůj velmi mladý život v krátkém filmu.

Hnk.

Přes Slatinu jsme se dostali do Třebusic, u kterých jsme už několikrát v nehluboké minulosti zahýbali cestou ze Zákolan, dál na sever. Jinak nijak mimořádná obec.

Vkt.

Něco málo k Třebusicím jsem našla ☺ :

Hnk.

První písemná zpráva pochází z roku 1226. Obec se nachází v nadmořské výšce 295 metrů. Na území žije 445 obyvatel.

Internet

Projeli jsme podjezd pod dálnicí na Slaný a pod kopcem nás čekal Brandýsek. Tam jsem zase napsal Standovi žádost o synchronizaci (když tam chcem být první...) a pokračovali jsme dál. Dostali jsme se až na jednu křižovatku, na které si Hanka nebyla jistá kudy dál. Jenže pomohla náhoda, v tomto případě já. Čirou náhodou jsem tuto zatáčku totiž znal. Před časem jsem tudy jel se na svém civilním kole. Takže jsem věděl, že na Pchery to je doleva nahoru. Tak jsme tam hned jeli. Počáteční nejistota byla po pár stovkách metrů zažehnána díky ceduli PCHERY. Jenže co dál?

Najednou jsme nevěděli jistě, kam máme jet. Podle Hanky snad doprava, ale my s Digem jsme si mysleli doleva, protože jsme tušili, že hora je někde mezi Pchery a Kladnem a na Kladno se jelo právě doleva. Nutno podotknout, že ta moje „jistota“ o směru jízdy vycházela z nepříliš přesné představy.

A tady jsme také zjistili, že s sebou nemáme žádnou mapu. Dig spoléhal na dnešní navigátorku Hanku a ta zase částečně na svou znalost okolí a částečně také na Diga. Takže jsme mapu neměli.

Vkt.

Dle mého názoru by nám ani žádná mapa nepomohla k navedení na stezku k Horce...

Hnk.

Po vyjetí kopce sice Hanka s Digem tušili, že bychom měli jet tou panelovou cestou, co vedla doprava, ale nebyli si jistí.

Vkt.

Po nějaké panelce jsme vždy šli ale takových cest tady budou mít určitě několik. Jak poznat tu pravou? ☺

Hnk.

Takže jsem byl Hankou vyslán zeptat se na cestu do hospody s nápisem „Dělnický dům“.

Vešel jsem. V první chvíli jsem si nebyl jistý, jestli najdu pípu a hostinského. Tak strašně tam bylo nahuleno. Chtěl jsem se nadechnout a zdržet dech, ale to bych zase nemohl vznést dotaz. Komunikace sice mírně vázla, ale informaci, že ta panelová cesta je skutečně ta správná jsem z něj vydoloval. Hurá. A rychle pryč.

Cesta to byla skutečně panelová, ale jen asi prvních 100 metrů. Potom se to zvrhlo v obyčejnou polní cestu, místy bahnitou, navíc za závorou, kterou jsme museli překonat. Já jsem jí hezky cimrmanovsky podlezl a zase se narovnal, Hanka s Digem závoru objeli.

Byla tma a my jsme pořád nevěděli jestli jedeme správně. Dig ani Hanka tuhle cestu totiž nijak nepoznávali.

Vkt.

Já jen upřesním, že po těch udávaných 100 m jsem už začala hlásit, že tato cesta není rozhodně tou cestou po které jsme loni šli. Dig odpovídal, že musí být a čím dále jsme jeli tím víc se začal přiklánět k mému názoru, že to není správná

cesta, ale zároveň trval na tom, že směr je správný a někde se musíme vyloupnout a tam už to nějak pořešíme... Hnk.

Já sice také ne, ale já jsem tady ještě nikdy nebyl, takže to bylo jasné. Dojeli jsme k bráně, kterou už podjet nešlo, takže jsme ji museli terénní vložkou objet. A v tu chvíli jsme také zaslechli hlasy. Lidské. Někde nalevo od nás se někdo bavil. Dig nám řekl, abychom vypnuli palubní síť a byli zticha. Chvíli jsme poslouchali.

No a zase pomalu jeli dál. Potmě, bez světel, to nešlo zrovna nejlépe. A dojeli jsme až na nějakou plochu, která vypadala trochu jako připravené staveniště. Vkt.

Mně to spíš připomínalo zavezenou skládku ☹. Museli jsme dávat pozor na píchnutí... Hnk.

A cesta tu končila, takže jsme vyjeli do pole. Do pole, z čerstvou kyprou půdou a hlubokými brázdami. A v tom jsme jeli na Horku. Hlasy, které jsme slyšeli už před chvíli jsme slyšeli teď už pořád. A navíc jsme je slyšeli tak, že bylo jasné, že se od nás vzdalují. Tedy že už z Horky odcházejí. To byla zrada!

Klidně si přišli i odešli dřív. Slyšeli jsme také Standu, s jeho nezaměnitelným hlasem, který ale zůstal.

My jsme se ale ani neměli čas vztekat nad tím, že už odešli, měli jsme dost starostí s polem. Ono se totiž ukázalo, že se oraništěm kolo netáhá moc dobře. Už po chvíli se hlinou zablokovala kola a my jsme tak celá kola (tedy bicykly) vlastně tahali. Chudák Hanka to asi měla nejtěžší, takže jsem jí šel pomoci. Vkt.

Nevím jestli jsem to měla nejtěžší, každopádně mi to šlo nejhůř. Dig nasadil ostré tempo a své kolo rval největší rychlostí jaké byl v hluboké oranici schopen. Asi byl vzteky bez sebe, že jsme těsně před cílem a hlavní tlupa už odchází aniž by nás zahlédla. I mně to celkem mrzelo ale oranice byla jak na Velké Pardubické a pro mě velmi těžkou zkouškou zdatnosti a tak namožené svaly na rukou jsem ještě nikdy z výpravy neměla. Hnk.

Když jsme vylezli z pole tak to už šlo. Malý slalom mezi keři a už nás vítali zbylí pěšáci. Standa s Honzou a Evou. Kola jsme vytáhli až na vrchol, zaparkovali je

a šli se bavit pár metrů pod vrcholek, kde tolik nefoukalo. Honza s Evou měli lampióny, zřejmě byli motivováni parodií oslavy VŘSR, na které jsme byli několik dní před tím. Vkt.

Na vysvětlenou: Oslava VŘSR byla pojata Šťovíčkem a Jakubem Bleskem Moravcem jako perfektní příležitost se pobavit a zavzpomínat na doby pionýrské a u někoho dokonce jen jiskerské. ©. Kdo na jejich vystoupení nebyl o moc přišel!

Hnk.

Najedli jsme se, zahřáli se různými zahřívadly,

udělali pár fotek

a vyrazili dál, tentokrát už po té správné cestě.

Vkt.

Ještě doplním perličku. Honza na vrcholu kopce našel opičku. Ne svou z alkoholu ale malou černou plyšovou zřejmě zárodek budoucího King Konga. Na památku jsem mu jí vyfotila.

Hnk.

Jenže ouha. Hanka měla píchnuť. Samozřejmě zadní kolo. Těch několik posledních metrů jsem její kolo tahal já, takže jsem to zřejmě způsobil sám. Jsem zkrátka talent...

Vkt.

Viktore to nemuselo být Tvým taháním na vrcholu, kde bylo plno akátů s trny. Klidně jsem mohla píchnuť já už dřív ať na zahrnuté skládce, nebo někde v oranici. Kdo ví...

Hnk.

Výměna duše nebyl pro Diga problém,

její nafouknutí v té zimě bylo trochu těžší. Dělal jsem to já. Několikrát mi vypadla pumpička z ventilků, což se neobešlo bez nejapných poznámek přihlížejících. Já si to dobře pamatuju!!!

Vkt.

Nediv se nám, když ty jsi byl tak krásně na ráně ! ;-)) Hnk.

Dolů z Vinařické horky jsme sjeli pořád za tmy. Trochu svítil Měsíc, takže naštěstí nebyla úplná tma. Jen jsme si nepřisvěcovali reflektory.

Okolo nějaké stavby jsme se dostali konečně na asfalt, po kterém jsme sjeli z prudkého kopce a zahrnuli do Vinařic. Na jejich začátku jsem počkal na Diga s Hankou, kteří se zbavovali přebytečného bahna. Vkt.

Už jsem to prostě dál nevydržela. Za prvé protivné zvuky, za druhé to vůbec nechtělo jet ani z kopce. I Dig rád zastavil a pak jsme se navzájem očišťovali.

Hnk.

Mezitím mi ale zmizeli pěší a já si jenom pamatoval radu „u té poslední lampy doleva“. Hmmm. Když mě dojel Dig s Hankou tak se mě samozřejmě hned ptali kam zmizel Standa. Co jsem mohl říct? „Nevím“ řekl jsem. Jen jsem tlumočil Standovu radu a hned jsme tam zamířili. Jenže nás zmátlo, že jsme Standu ani Honzu s Evou neviděli. Vkt.

Chodci, a dokážou se ztratit nám, zdatným cyklistům... Hmmm. Naše sebevědomí padlo na bod nuly. Navíc ani teplota vzduchu se od nuly taky moc daleko nepohybovala ☺

Hnk.

Vrátili jsme se proto na křižovatku a zahrnuli vlevo. Tam Standa také nebyl, tak jsme se přes malou uličku vrátili na původní trasu. Tím neznámem jsme se dostali až k dolu Mayrau, kam jsme se chtěli další den vrátit na prohlídku.

Jelo se mimořádně dobře, začal jsem mít dokonce pocit, že bych klidně zvládl dojet až do Prahy. Nápad mě zaujal a hned o tom řekl Digovi. Měl podobné pocity. Nechali jsme si je však zajít. Vkt.

Což bylo rozhodně dobře. Neříkám, že bych to do Prahy nedojela ale už jsem se přece jen těšila na polohu ležmo u Standy doma kde jsme měli všichni domluvený azyl.

Hnk.

Ani si už nepamatuji jak jsme se ocitli v opuštěných liduprázdných ulicích Kladna. Po hlavní silnici jsme vyjeli malý kopec a za křižovatkou najeli na chodník a zastavili. Co se stalo?

Tady prý budou spinkat naše kolečka. Jenom jsme nevěděli, jak je dostaneme přes úzké skleněné dveře, navíc za dvěma schody. Začali jsme přesouvat zásoby a oblečení, chtěli jsme si vzít jen nástavby. Po chvíli přijelo auto, ze kterého vylezl Standa a Honza s Evou. Aha, oni jsou motorizovaní! Proto ten únik ve Vinařicích!

Naše představa o tahání kol skrz dveře vzala naštěstí s příjezdem Standy rychle za své. Doprovodili jsme ho na dvůr jeho zaměstnavatele, kde jsme zaparkovali kola do kotelny.

Dál tedy už pěšky.

Cesta nočním Kladnem proběhla také bez potíží. Kdyby nás ale mijela motorizovaná policejní hlídka, tak by to asi s naším oblečením a bágly v rukou ve problémů nebylo. Této moji představě jsme se také zasmáli.

Co dál? U Standy doma jsme se ještě bavili a já jsem přitom začínal usínat. Ono bylo také už po druhé hodině v noci. Nebo ráno? Takže jsme šli spát. Dig s Hankou na zemi v obýváku, já jsem spal se Standou v jeho posteli...
Vkt.

Sobota 11.11.

Probudil jsem se asi v jedenáct hodin. Skoro v poledne. To se mi už dlouho nestalo. Pravda, taky se mi už dlouho nestalo, že bych šel spát ve tři ráno. A v posteli se leželo hezky. Moc hezky. Tak hezky, že se mi ani nechtělo ven. Takže jsem se sice šel vyvenčit, ale zase se vrátil. Dokonce jsem se stal terčem Digova zákeřného focení a snad i natáčení. Když ono se leželo tak hezky...

Ale protože všechno krásné musí někdy skončit, tak i moje idylka v posteli dospěla ke svému závěru.

Přesunul jsem se do obývacího pokoje, kde začínaly přípravy ke snídani. No, pár párů krajíců chleba jsem si dal. Co to nepřiznat. Snad to ale Standu nezruinovalo.
Vkt.

Mý s Digem jsme k snídani v čase oběda měli řízečky připravené již k půlnoční baště na Horce. Tam se bohužel snědlo jen velmi málo z velkých zásob a tak jsme to u Standy zdárně dorazili. Viktor který vyjel skoro bez zásob vzal zavděk pohostimostí pana domácího a od všeho si řádně nandal.
Hnk.

Po snídani jsme se začali balit, potřebovali jsme se přesunout o dům dál. K Jitce ☺.

Standa nás hodil autem do Oceláře pro kola. Rozloučili jsme se a pod Hančinou navigací jsme se protáhli různými ulicemi a uličkami až k domu jejího starého bydliště a tedy i domu, kde přebývá Jitka.

Kola jsme výtahem dostali až do toho pátého patra, kde jsme je se zapnutým alarmem nechali na chodbě. A šli jsme na návštěvu. Doufám jen, že byla ohlášená. Snad ano. Vkt.

Neboj Bobře, návštěva hlášena byla. Copak bych Vás mohla přivést s Digem k Jitce bez ohlášení ??? Hnk.

U Jitky jsme strávili několik dalších příjemných hodin, během kterých jsme s malou dušičkou pozorovali dění venku, ten vítr a občas i dešť. Okolo páté hodiny odpolední se setmělo a my jsme se měli k odjezdu. Navlékl jsem na sebe nepromokavé kalhoty a šli jsme. Venku byla sice tma, nebylo zrovna teplo, ale to bylo všechno. Nepršelo. Sice byly mokré silnice i chodníky a tu a tam kapalo ze stromů, ale nepršelo.

Dál jsme jeli opět podle Hančiných instrukcí. Já jsem tady nebyl nikdy a jestli se tam vyznal Dig, nevím. Jeli jsme sice trochu cik-cak, ale svou cestu jsme našli...

Les. Určitě se nějak jmenuje, já to ale nevím. Jízda po lesní cestě za tmy byla zajímavá, mokré listí nám jí místy kořenilo mírnou dávkou nebezpečí.

Vyjeli jsme v Kladenské čtvrti Švermov (což jsem ale zjistil až z mapy) Vkt.

...nebo se stačilo zeptat ☺.

Hnk.

...a spletí uliček se dostali na silnici vedoucí až do Brandýska. Zase toho samého Brandýska. Další přejezd vlastně až do Kralup byl prost jakýchkoli zvláštních příhod. Z Brandýska byla navíc cesta úplně stejná jako při včerejší jízdě tam. Stačí si tedy přečíst a obrátit popis trasy z předešlého dne.

Vkt.

A přece bylo na cestě do Kralup něco zajímavého. Měli jsme vítr v zádech!!!! Což se nám v takové míře ještě v letošní sezóně nestalo. Tím pádem jsme byli v Kralupech coby dup.

Hnk.

Do Kralup jsme přijeli okolo 19té hodiny; mohli jsme si tak dovolit luxus - vybrat vlak, jakým pojedeme do Prahy. Jestli rychlíkem v 19:19 nebo courákem jedoucím asi v 19:50. No, vybrali jsme si samozřejmě dříve jedoucí rychlík, i když jsme se tím pádem částečně vyloučili z propracovaného systému slev a za cestu zpátky tak platili 70 Kč oproti původním nehorázným 50-ti korunám.

Najeli jsme na perón a čekali na vlak. Když ho ohlásili a řekli, že „vůz pro přepravu zavazadel je v přední části vlaku!“, vydala se Hanka nepochopitelně na druhou stranu, k zadní části vlaku. Omyl byl ale hned odhalen a napraven. Nějakým hnutím mysli si Hanka myslela, že na Prahu se jede na druhou stranu... Nevadí...

Vkt.

Nevím proč, ale druhá strana mi přišla na Prahu nějak lepší. Teď už zase nevím zda směr na Prahu je shodný se směrem na Kladno nebo ne. Takže klído píďo příště budu opět hádat. ☺

Hnk.

Cesta vlakem byla neobyčejně rychlá. Skutečně to byl rychlík. V Praze na nádraží jsme kola vyložili a ještě si popovídali s průvodcím, jehož zájem jsme nebudili ani tak my, jako spíš naše kola. Zpátky jsme jeli obvyklou cestou přes Bulhara na Vinohrady.

To by asi tak bylo vše.

Vkt.

Já jen doplním, že se mi cyklo akce na Horlku líbila a dle mého se i vydařila. Bohužel nebylo to 100%ní. Už díky tomu, že šlapáci (to byli ti co šlapali pěšky) hnali takovým tempem, že dorazili na vrchol podstatně dříve než v plánovanou tradiční půlnoc a proto tam pak nevydrželi čekat a mrznout na show Hells Tour Clubu. Příště nás snad bude za jízdni sekci víc a dopředu si přesně ujasníme cestu z Pcher až na vrchol Horky. Oranici nechci již více opakovat!

Takže zase za rok na HORCE !!!!

Hnk.

© Hell´s Tour_{club} 2006
Hnk & Vkt.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz